

de l'Estat, el procediment d'autorització de les entitats constituïdes abans de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret, i que es vulguin acollir al que estableix la disposició esmentada, és el que preveu l'article 9 del Reglament de la Llei 46/1984, amb la particularitat que la Direcció General del Tresor i de Política Financera ha de demanar un informe de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària relatiu a l'operació en qüestió abans de la seva aprovació.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

1. Queda derogat el títol III del Reglament de la Llei 46/1984, de 26 de desembre, reguladora de les institucions d'inversió col·lectiva, aprovat pel Reial decret 1393/1990, de 2 de novembre, excepte el que disposen els articles següents: 75.1, últim paràgraf, i 76.2, 78.1 i 79.1, tot això pel que fa a la concessió provisional de beneficis fiscals.

2. Es deroguen els preceptes següents de l'Ordre de 24 de setembre de 1993, sobre fons i societats d'inversió immobiliària: els apartats primer, segon, tercer, quart i vuitè de l'article 4; el segon apartat de l'article 5; els apartats tercer i quart de l'article 6; l'article 9; el tercer apartat de l'article 12; el segon apartat de l'article 13; el tercer apartat de l'article 16; el percentatge del 15 per 100 que preveu el segon apartat de l'article 18 s'entén derogat, d'acord amb el que disposa l'apartat quart de l'article 74 del Reglament; els apartats quart i cinquè de l'article 19, i l'apartat segon de l'article 20.

Així mateix, queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin a aquest Reial decret.

Disposició final primera. *Mesures financeres.*

1. S'afegeix un nou paràgraf m) al segon apartat de l'article 26 del Reial decret 1343/1992, de 6 de novembre, pel qual es desplega la Llei 13/1992, d'1 de juny, de recursos propis i supervisió en base consolidada de les entitats financeres, amb la redacció següent:

«m) Els valors de renda fixa del mercat hipotecari que preveu la Llei 2/1981, de 25 de març, de regulació del mercat hipotecari, reben una ponderació no inferior al 10 per 100.»

2. Es modifica el Reial decret 1732/1998, de 31 de juliol, sobre taxes aplicables per les activitats i els serveis prestats per la Comissió Nacional del Mercat de Valors, en els aspectes següents:

1r Se suprimeix de la tarifa 1 de l'article 6 la referència als «fullets presentats com a conseqüència de modificacions de valors en circulació que impliquin un increment del valor nominal d'aquests valors». Per tant, l'esmentada tarifa 1 de l'article 6 té d'ara endavant la redacció següent:

«Tarifa 1. Fullets d'emissió d'accions o de valors amb un termini final de venciment o d'amortització superior a divuit mesos i fullets d'ofertes públiques de venda d'aquestes classes de valors: el 0,14 per 1.000.

Quan la quota que resulti d'aplicar aquest tipus de gravamen sigui inferior a 250.000 pessetes, s'aplica una quota fixa de 250.000 pessetes. Si, al contrari, la quota que resulti d'aplicar aquest tipus de gravamen és superior a 10.000.000 de pessetes, en el cas d'emissions de renda variable, o de 6.000.000 de pessetes, en el cas de renda fixa,

s'apliquen en cada cas quotes fixes de 10.000.000 i 6.000.000, respectivament.

No és exigible la quota fixa mínima de 250.000 pessetes a les emissions de valors de la mateixa naturalesa que un mateix emissor dugui a terme en el marc d'un programa, sempre que el nombre d'emissions previst en el programa sigui superior a 10. En aquest cas, la quota que s'ha d'aplicar en cada emissió és el resultat de multiplicar la base pel tipus que estableix el paràgraf anterior.»

2n Se suprimeix de la tarifa 3 de l'article 6 la referència als «fullets presentats com a conseqüència de modificació de valors en circulació que impliquin una disminució del valor nominal d'aquests valors». Per tant, la tarifa 3 de l'article 6 té, d'ara endavant, la redacció següent:

«Tarifa 3. Suplement o modificacions de fullets d'emissió registrats que no afecten el valor nominal de l'emissió o les emissions excepte fullets incomplets: quota fixa 22.900 pessetes.»

Disposició final segona. *Habilitació.*

Es faculta el ministre d'Economia i Hisenda i, amb la seva habilitació expressa, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, en l'àmbit de les seves competències, per desenvolupar i completar les previsions que conté aquest Reial decret.

Madrid, 21 de maig de 1999.

JUAN CARLOS R.

El vicepresident segon del Govern
i ministre d'Economia i Hisenda,
RODRIGO DE RATO Y FIGAREDO

CAP DE L'ESTAT

12694 LLEI 22/1999, de 7 de juny, de modificació de la Llei 25/1994, de 12 de juliol, per la qual s'incorpora a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 89/552/CEE, sobre la coordinació de disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres, relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva. («BOE» 136, de 8-6-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Directiva 97/36/CE, de 30 de juny, del Parlament Europeu i del Consell, per la qual es modifica la Directiva 89/552/CEE, de 3 d'octubre, del Consell, sobre la coordinació de determinades disposicions legals, reglamentàries i administratives dels estats membres, relatives a l'exercici d'activitats de radiodifusió televisiva, els atorga, en l'article 2, un termini de divuit mesos perquè s'incorporin al seu ordenament jurídic.

Perquè Espanya pugui complir aquesta obligació, cal modificar la Llei 25/1994, de 12 de juliol, per la qual es va traslladar al dret espanyol la Directiva 89/552/CEE, de 3 d'octubre.

No obstant això, la modificació no es pot limitar a la mera incorporació mecànica del contingut de la Directiva 97/36/CE. Els canvis que s'han produït en la regulació del sector, la mateixa evolució de la realitat audiovisual a Espanya, l'existència de noves pràctiques tecnològiques i comercials, i la constatació que alguns preceptes de la Llei 25/1994 eren imprecisos o s'apartaven dels criteris que fixa la Unió Europea, han determinat la conveniència d'aprofitar l'aprovació d'aquesta disposició per introduir adaptacions a la normativa vigent.

En primer lloc, s'han modificat determinats aspectes de la Llei 25/1994, modificacions que hauria calgut dur a terme amb independència de l'aprovació o no de la nova Directiva sobre televisió sense fronteres.

Així, se substitueix en l'articulat qualsevol al·lusió a les «entitats que presten servei públic de televisió» per una de més general als «operadors de televisió», i s'evita la referència al caràcter de servei públic, ja que, a diferència del que passava en el moment de l'aprovació de la Llei 25/1994, des de l'entrada en vigor de la Llei 37/1995, de 12 de desembre, de telecomunicacions per satèl·lit, a Espanya hi ha serveis de televisió que no tenen la consideració de servei públic, però als quals la Directiva europea no excusa del compliment de les obligacions que imposa, per la qual cosa no poden ser exclosos de l'àmbit d'aplicació de la Llei.

Aquesta ampliació objectiva de l'àmbit d'aplicació de la Llei 25/1994 es compensa parcialment amb l'exclusió de les televisions locals de les obligacions imposades en el capítol II (quotes) d'acord amb l'article 1.10 de la Directiva 97/36/CE.

No obstant això, a l'empara del que disposa l'article 3.1 de la Directiva 89/552/CEE modificat per l'article 1.4) de la Directiva 97/36/CE, s'habiliten les comunitats autònomes per adoptar mesures actives de protecció de la seva llengua pròpia.

D'altra banda, en elaborar la Llei 25/1994, el legislador espanyol va interpretar que hi havia dos criteris per determinar la jurisdicció estatal competent; aquests eren el lloc d'establiment de l'operador (criteri econòmic) o el lloc des d'on es produeixi l'emissió (criteri tècnic). Es va optar per la segona de les solucions a l'article 2 de la Llei 25/1994, en establir el seu àmbit d'aplicació.

La Comissió Europea ha considerat que només és aplicable el criteri del lloc d'establiment (interpretació que ha estat ratificada per la sentència del Tribunal Europeu de Justícia en l'assumpte C 222/94, Comissió contra el Regne Unit) i la nova Directiva ha reforçat de manera expressa aquest criteri de la Comissió, que ha estat incorporat a la Llei espanyola.

També s'ha traslladat a la Llei espanyola, en l'article 4, el reconeixement de la llibertat de retransmissió, inclòs a la Directiva 89/552/CEE, però que la Llei 25/1994 no recollia.

S'ha modificat la redacció de l'article 4, d'acord amb la jurisprudència europea recent (assumpte C-11/94 del Tribunal Europeu de Justícia, assumpte C-14/96 del Tribunal de Primera Instància Europeu), per excloure clarament qualsevol tipus d'intervenció administrativa prèvia que tingui com a objecte controlar l'adequació de les emissions transfrontereres a la normativa comunitària o a la legislació de l'Estat membre corresponent.

Aquesta nova redacció, a l'empara del que disposa l'apartat 2, de l'article 2 bis de la Directiva 89/552/CEE, modificat per l'article 1.3) de la Directiva 97/36/CE, deixa oberta la possibilitat d'una intervenció de l'Administració espanyola en cas de violació reiterada i sis-

temàtica de l'article 17 de la Llei (protecció al menor), equivalent als articles 22 i 22 bis de la Directiva.

Pel que fa a la incorporació de la Directiva 97/36/CE, en el capítol II, s'introdueix un nou apartat 5 a l'article 5 de la Llei espanyola, que estableix el principi de reciprocitat per al reconeixement del caràcter europeu de les obres audiovisuals, i s'elimina l'article 8, que recollia un calendari orientatiu d'explotació d'obres cinematogràfiques.

En aquest mateix capítol, per bé que no es modifica el règim de quotes d'emissió, que no ha estat alterat en la nova Directiva, es dóna un nou impuls a la promoció de la indústria audiovisual espanyola i europea, en establir l'obligació que els operadors de televisió destinin el 5 per 100 dels seus ingressos al finançament de llargmetratges cinematogràfics europeus i pel·lícules per a televisió de la mateixa procedència.

En el capítol III, que regula el règim de la publicitat i el patrocini televisius, es fa un tractament específic de la televenda com a fenomen diferent de la publicitat i es qualifiquen els anuncis d'autopromoció dels serveis de televisió com una forma de publicitat i, en general, es tendeix a flexibilitzar i a alleugerir les obligacions imposades als operadors de televisió a la Directiva 89/552/CEE. En aquest capítol, s'autoritza, amb restriccions, el patrocini per part de laboratoris farmacèutics (article 15 de la Llei). També s'hi introdueix un nou article 14 pel qual es permet i es regula el funcionament de cadenes de televisió dedicades exclusivament a la televenda o a l'autopromoció i s'amplia el temps màxim que es pot destinar a la televenda, quan es dugui a terme dins de programes que compleixin determinats requisits.

Seguint la Directiva 97/36/CE, en el capítol IV de la Llei, relatiu a la protecció dels menors, s'introdueixen unes mínimes modificacions, fonamentalment per donar entrada a un tractament independent de la televenda i, en el capítol VI (abans capítol V), sobre règim sancionador, s'incorpora expressament el procediment perquè tercers interessats, inclosos els nacionals d'altres estats membres de la Unió Europea, puguin reclamar en cas de possible incompliment de les obligacions que preveu la Llei.

La translació al dret intern de la Directiva 97/36/CEE, de 30 de juny, ha determinat la incorporació d'una disposició addicional segona per recollir l'apartat 3 de l'article 3 bis de la Directiva 89/552/CEE modificada per la Directiva 97/36/CE, que obliga l'Estat espanyol a incorporar el principi del reconeixement mutu en la regulació de l'exercici dels drets exclusius sobre esdeveniments d'interès general per al públic d'un altre Estat membre de la Unió Europea.

Però, a més, la necessitat de modificar la Llei 25/1994, per donar compliment als compromisos de l'Estat espanyol dins de la Unió Europea, ha aconsellat aprofitar l'ocasió per rectificar determinades imprecisions en la redacció actual del text de la Llei vigent que podien donar lloc a conflictes d'interpretació i per limitar la consolidació de certes pràctiques, com la denominada contraprogramació dels operadors de televisió, i reconèixer els drets dels usuaris, com a teleespectadors, a rebre una informació adequada i verídica sobre la programació prevista.

Les altres modificacions són, en general, menors, i les més significatives són les següents:

a) Es modifiquen alguns preceptes que, en la seva aplicació concreta, han mostrat que són imprecisos (tal com ha passat amb el fins ara vigent article 3.d) que defineix la publicitat encoberta), o no recollien noves formes de publicitat com la virtual.

b) Es regulen expressament, en l'article 11, altres formes de publicitat com les telepromocions i els tele-

reportatges que, per bé que són utilitzades habitualment per les televisions, no estaven ni autoritzades ni prohibides per la Llei de 1994, i a les quals s'havien d'aplicar per analogia les regles que preveu la Llei.

c) S'altera la redacció dels articles 13 i 14 (que passen a ser els articles 12 i 13) per aclarir alguns dels supòsits a què s'apliquen regles especials en matèria d'interrupcions comercials (retransmissions esportives sense interrupcions programades, com competicions ciclistes o automobilístiques).

d) S'han actualitzat les sancions pecuniàries i s'ha incorporat la possibilitat de sancionar amb la pèrdua de la llicència d'emissió les infraccions particularment greus.

e) Es modifica, finalment, la numeració dels articles de la redacció inicial de la Llei de 1994 per mantenir la seva correlació.

En definitiva, s'ha volgut conjugar un triple interès: 1r Que l'ordenament jurídic espanyol assumeixi la nova Directiva comunitària. 2n Regular, amb més claredat, l'activitat televisiva, i 3r Garantir els drets dels usuaris davant determinades formes de publicitat abusives o perniciosos per als seus interessos legítims.

Article únic. *Modificació de la Llei 25/1994, de 12 de juliol.*

Es modifica la Llei 25/1994, de 12 de juliol, en els aspectes següents:

U. Es fa una nova redacció de l'article 1, amb el text següent:

«Article 1. *Objecte.*

Aquesta Llei té com a objecte:

1r Establir el règim jurídic que garanteixi la lliure difusió i recepció de les emissions televisives entre els estats de la Unió Europea.

2n Fomentar el desenvolupament de determinades produccions televisives.

3r Regular la publicitat televisiva, en totes les seves formes.

4t Regular el patrocini televisiu.

5è Defensar els interessos legítims dels usuaris i, en especial, dels menors per preservar el seu desenvolupament físic, mental i moral correcte.

El que preveu aquesta Llei no impedeix l'aplicació de la legislació específica en matèria de sanitat, medicaments i productes sanitaris, de protecció dels consumidors i usuaris i de publicitat.»

Dos. Es modifica l'article 2, en els termes següents:

1. Es fa una nova redacció de l'apartat 1, amb el text següent:

«1. Aquesta Llei s'aplica a les emissions de televisió efectuades pels operadors de televisió establerts a Espanya o que no estiguin sota la jurisdicció de cap país membre de la Unió Europea i que estiguin inclosos en algun dels supòsits que preveu l'apartat tercer.»

2. Es creen dos nous apartats, amb els números 2 i 3, amb el text següent:

«2. Es consideren establerts a Espanya els operadors de televisió que compleixin alguna de les condicions següents:

a) Que tinguin la seu principal a Espanya i les decisions editorials sobre la programació s'adoptin

en territori espanyol o hi treballi una part significativa del seu personal.

b) Que, tot i tenir la seu principal en un altre país membre de la Unió Europea, no hi treballi, sinó que treballi a Espanya, una part significativa del seu personal, les decisions editorials sobre programació s'adoptin en aquest últim país.

c) Que, tot i tenir la seu principal a Espanya i adoptar les decisions editorials sobre programació en un altre país membre de la Unió Europea, o viceversa, i no treballi a Espanya ni en aquell altre país una part significativa del seu personal, hagin començat a emetre per primera vegada des d'Espanya i mantinguin un vincle estable i efectiu amb l'economia espanyola.

d) Que, tot i tenir la seu principal en un país que no sigui membre de la Unió Europea, les decisions editorials sobre programació s'adoptin a Espanya i en aquest país hi treballi una part significativa del seu personal.

Per a l'aplicació de les previsions que contenen els apartats precedents, només es considera el personal de l'operador que específicament es dediqui a activitats de televisió, tal com aquestes activitats estan definides a la lletra a) de l'article 3.

3. A efectes d'aquesta Llei, es consideren sota jurisdicció espanyola les emissions de televisió efectuades per operadors de televisió establerts en un país que no sigui membre de la Unió Europea, en els supòsits següents:

a) Quan utilitzin una freqüència concedida per l'Administració espanyola.

b) Quan, sense utilitzar una freqüència concedida per l'Administració espanyola o d'un altre Estat membre de la Unió Europea, utilitzin la capacitat de satèl·lit l'exploració del qual s'hagi reservat Espanya.

c) Quan, sense utilitzar una freqüència concedida per l'Administració espanyola o per la d'un altre Estat membre de la Unió Europea, ni la capacitat de satèl·lit reservada a qualsevol d'aquests països, utilitzin, per a la connexió amb el satèl·lit esmentat, un enllaç ascendent situat en territori espanyol.»

3. L'apartat número 2 passa a ser el número 4, amb el text següent:

«4. A les emissions de televisió destinades exclusivament a ser captades en el territori d'estats que no siguin membres de la Unió Europea i que no puguin ser rebudes, directament ni indirectament, pel públic en un Estat integrant de la Unió Europea, només els és aplicable el que disposen els articles 8, 9, 10, i el capítol IV d'aquesta Llei.»

4. Es crea un nou apartat, amb el número 5, i el text següent:

«5. El capítol II d'aquesta Llei no és aplicable a les emissions de televisió de cobertura local que no formin part d'una xarxa nacional.

No obstant això, les comunitats autònomes poden introduir normes de contingut equivalent a les previstes en aquest capítol, per tal de promoure la producció audiovisual en la llengua pròpia, als serveis de televisió local sota la seva competència.»

Tres. Es modifica l'article 3, en els termes següents:

1. Es crea una nova lletra b) que té el text següent:

«b) Operador de televisió: la persona física o jurídica que assumeixi la responsabilitat editorial

de la programació televisiva d'acord amb la lletra a) i que la transmeti o la faci transmetre per un tercer.»

2. La lletra b) passa a ser la lletra c) amb el text següent:

«c) Publicitat per televisió: qualsevol forma de missatge televisat emès, mitjançant contraprestació i per encàrrec d'una persona física o jurídica, pública o privada, en relació amb una activitat comercial, industrial, artesanal o professional, a fi de promoure la contractació de béns mobles o immobles, o de serveis de qualsevol tipus.

Els missatges dedicats a l'autopromoció, a efectes d'aquesta Llei, tenen la consideració de publicitat.

També es considera publicitat qualsevol forma de missatge emès per compte de tercers per promoure determinades actituds o comportaments entre els telespectadors.»

3. La lletra c) passa a ser lletra d) amb la redacció següent:

«d) Publicitat encoberta: la forma de publicitat que suposi la presentació verbal, visual o sonora, dins els programes, els béns, els serveis, el nom, la marca, l'activitat o els elements comercials propis d'un empresari que ofereixi béns i serveis i que tingui, per intenció de l'operador de televisió, propòsit publicitari i pugui induir el públic a error quant a la seva naturalesa.

En particular, la presentació dels béns, els serveis, el nom, la marca, les activitats o els elements comercials propis d'un tercer es considera intencionada i, per tant, té el caràcter de publicitat encoberta, si es fa a canvi d'una remuneració, sigui de la naturalesa que sigui.

No té aquesta consideració la presentació que es faci en esdeveniments oberts al públic organitzats per terceres persones i els drets d'emissió televisiva dels quals s'hagin cedit a un operador de televisió, quan la participació d'aquest últim es limiti a la mera retransmissió de l'esdeveniment i sense que es produeixi una desviació intencionada per realçar el caràcter publicitari.»

4. Les lletres d), e) i f) passen a ser respectivament lletres e), f) i g), amb el mateix text.

5. Es crea una nova lletra h) amb el text següent:

«h) Televenda: la radiodifusió televisiva d'ofertes directes al públic per adquirir o arrendar tota mena de béns i drets o contractar serveis, a canvi d'una remuneració.»

Quatre. Es fa una nova redacció de l'article 4, que queda de la manera següent:

«Article 4. *Llibertat de recepció.*

Es garanteix la llibertat de recepció i de retransmissió dins el territori nacional de les emissions de televisió d'operadors sota la jurisdicció d'un altre Estat membre de la Unió Europea, sempre que no interfereixin tècnicament les que duguin a terme regularment les emissores espanyoles ni vulnerin les normes espanyoles relatives a matèries diferents de les que regula aquesta Llei.

El paràgraf anterior no és aplicable en el cas d'emissions que, durant un període de dotze mesos, hagin violat en més de dues ocasions, i així s'hagi posat de manifest en els corresponents expedients

tramitats pel Ministeri de Foment, el que disposen els apartats 1 i 2 de l'article 17 d'aquesta Llei. En aquest cas, l'Estat espanyol exerceix, si s'escau, les facultats que li atorga la normativa comunitària aplicable.»

Cinc. Es modifica la redacció de l'article 5 en els termes següents:

1. Es fa una nova redacció de l'apartat 1, amb el text següent:

«1. Els operadors de televisió han de reservar el 51 per 100 del temps d'emissió anual a la difusió d'obres audiovisuals europees.

Per al compliment d'aquesta obligació, han de destinar com a mínim, cada any, el 5 per 100 de la xifra total d'ingressos meritats durant l'exercici anterior, d'acord amb el seu compte d'explotació, el finançament de llargmetratges cinematogràfics i pel·lícules per a televisió europees.»

2. Es fa una nova redacció de l'apartat 4, amb el text següent:

«4. També es consideren obres europees les originàries d'estats tercers europeus, diferents dels esmentats a l'apartat anterior, amb els quals la Unió Europea hagi subscrit acords relatius al sector audiovisual, sempre que, com a mínim, un 51 per 100 del total d'autors, intèrprets, tècnics o d'altres treballadors que hi participin resideixin en algun dels estats al·ludits a l'apartat anterior.»

3. Es creen dos apartats nous, amb els números 5 i 6 i el text següent:

«5. Els apartats 3 i 4 d'aquest article només són aplicables a les obres originàries de tercers estats, signants o no del Conveni europeu sobre la televisió transfronterera, a condició que les dels estats membres de la Unió Europea no siguin objecte de mesures discriminatòries en aquells estats.

6. Les obres que no siguin considerades europees, d'acord amb els apartats anteriors, però que s'hagin produït en el marc de tractats bilaterals de coproducció subscrits entre els estats membres de la Unió Europea i tercers països, es consideren europees, sempre que la participació dels coproductors comunitaris al finançament del cost total de la producció sigui majoritària i que aquesta producció no estigui controlada per un o diversos productors establerts fora del territori dels primers.»

4. L'apartat número 5 passa a ser l'apartat número 7, amb el mateix text.

Sis. Se substitueix la redacció actual de l'article 6 per la següent:

«Article 6. *Obres europees de productors independents.*

Els operadors de televisió, dins del període de temps que estableix l'apartat 1 de l'article anterior, han de reservar, com a mínim, el 10 per 100 del seu temps total d'emissió a obres europees de productors independents respecte de les entitats de televisió, més de la meitat de les quals han d'haver estat produïdes en els últims cinc anys.»

Set. 1. L'article 7 passa a ser apartat 1 del mateix article, amb la redacció següent:

«1. Als efectes dels articles anteriors d'aquest capítol, no es computa com a temps d'emissió el

dedicat a informacions, transmissions esportives, concursos o jocs, publicitat, televenda i serveis de teletext.»

2. Es crea un nou apartat, amb el número 2, a l'article 7, amb el text següent:

«2. Als mateixos efectes, en els serveis de pagament per a les emissions de televisió d'un operador que es contractin de manera conjunta i inseparable dins d'una determinada oferta, les disposicions d'aquests articles s'apliquen al seu temps total d'emissió.»

Vuit. Se suprimeix l'actual article 8.

Nou. Se substitueix la rúbrica del capítol III per la següent:

«Capítol III. De la publicitat a televisió, la televenda i el patrocini televisiu.»

Deu. Dins del capítol III, l'article 9 passa a ser article 8 i queda redactat en els termes següents:

«Article 8. *Publicitat i televenda il·lícites.*

1. A més de les formes de publicitat que indica l'article 3 de la Llei 34/1988, d'11 de novembre, general de publicitat, són il·lícites, en tot cas, la publicitat per televisió i la televenda que fomentin comportaments perjudicials per a la salut o la seguretat humanes o per a la protecció del medi ambient; que atemptin contra el respecte degut a la dignitat de les persones o contra les seves conviccions religioses i polítiques o les discriminin per motius de naixement, raça, sexe, religió, nacionalitat, opinió, o qualsevol altra circumstància personal o social.

També són il·lícites la publicitat i la televenda que incitin a la violència o a comportaments antisocials, que apelin a la por o a la superstició o que puguin fomentar abusos, imprudències, negligències o conductes agressives.

Tenen la mateixa consideració la publicitat i la televenda que incitin a la crueltat o al maltractament a les persones o als animals o a la destrucció de béns de la naturalesa o culturals.

2. La publicitat i la televenda no han d'utilitzar tècniques subliminars, entenent com a tals les que contenen els elements que recull la Llei general esmentada de publicitat per definir la publicitat subliminar.»

Onze. L'article 10 passa a ser article 9 i queda modificat en els termes següents:

1. Es modifica la rúbrica de l'article, que queda redactada de la manera següent:

«Article 9. *Publicitat i televenda prohibides.*»

2. Es modifica l'apartat 1.a) de l'article, que queda de la manera següent:

«a) Qualsevol forma directa o indirecta, de publicitat i de televenda de cigarrets i altres productes del tabac.»

3. Es modifica l'apartat 1.b), que queda redactat de la manera següent:

«b) Qualsevol forma directa o indirecta de publicitat de medicaments i tractaments mèdics que només es puguin obtenir per prescripció facultativa en el territori nacional.»

4. Es crea una nova lletra d) a l'apartat 1 de l'article, del tenor següent:

«d) La televenda de medicaments, tractaments mèdics i productes sanitaris.»

5. Es modifica l'apartat 2 de l'article, que queda redactat de la manera següent:

«2. Queden prohibides la publicitat i la televenda encobertes.»

Dotze. L'article 11 passa a ser article 10 i queda modificat en els termes següents:

1. Es modifica la rúbrica de l'article, que queda redactada de la manera següent:

«Article 10. *Publicitat i televenda de begudes alcohòliques.*»

2. Es crea a l'article un nou apartat amb el número 1, amb el text següent:

«1. Queda prohibida qualsevol forma directa o indirecta de publicitat i de televenda de begudes amb graduació alcohòlica superior a vint graus centesimal.»

3. L'actual article 11 passa a ser l'apartat 2 de l'article 10, amb el text següent:

«2. La publicitat i la televenda de les restants begudes alcohòliques ha de respectar els principis següents:

a) No poden estar dirigides específicament als menors d'edat ni, en particular, presentar menors consumint aquesta mena de begudes.

b) No han d'associar el consum d'alcohol a una millora del rendiment físic o de la conducció de vehicles, ni fer impressió que el consum d'alcohol contribueix a l'èxit social o sexual, ni suggerir que les begudes alcohòliques tenen propietats terapèutiques o un efecte estimulants o sedants, o que constitueixen un mitjà per resoldre conflictes.

c) No han d'estimular el consum immoderat de begudes alcohòliques o oferir una imatge negativa de l'abstinència o de la sobrietat, ni subratllar com a qualitat positiva de les begudes el contingut alcohòlic.»

Tretze. L'article 12 passa a ser article 11 i queda redactat en els termes següents:

«Article 11. *Identificació i col·locació de la publicitat i els anuncis de televenda.*

1. La publicitat i la televenda han de ser fàcilment identificables i s'han de diferenciar clarament dels programes, a través de mitjans òptics o acústics.

2. Els anuncis publicitaris i de televenda s'han d'emetre de manera agrupada. De manera excepcional es poden emetre anuncis publicitaris i de televenda aïllats.

3. La publicitat televisiva i els anuncis de televenda s'han d'inserir entre els programes.

No obstant això, d'acord amb el que disposa l'article següent, també es poden inserir publicitat i anuncis de televenda que interrompin els programes, sempre que això no perjudiqui la seva unitat ni es desmereixi el valor o la qualitat d'aquests programes i les interrupcions es facin tenint en compte les pauses naturals del programa, la durada i la naturalesa, i de manera que en cap cas no es perjudiquin els drets dels titulars dels programes dins de l'emissió dels quals es produeixin.

4. En l'emissió de publibreportatges, telepromocions i, en general, de formes de publicitat diferents dels anuncis televisius que, per les característiques de l'emissió, poden confondre l'espectador sobre el seu caràcter publicitari, s'ha de superposar, permanentment i de manera clarament llegible, una transparència amb la indicació «publicitat».

5. En les emissions esportives, es poden inserir missatges publicitaris i de televenda utilitzant transparències o qualsevol altre tractament de la imatge, únicament en els moments en què el desenvolupament de l'esdeveniment retransmès estigui aturat i sempre que no s'alteri la visió de l'esdeveniment ni s'emprin transparències que ocupin més d'una sisena part de la pantalla.

Aquests missatges han de consistir, exclusivament, en textos escrits i no poden contenir altres imatges reals ni d'animació que el logotip estàtic de la marca.»

Catorze. L'article 13 passa a ser article 12, modificat en els termes següents:

1. Se substitueix l'apartat 1 per dos apartats nous, números 1 i 2, amb el text següent:

«1. En els programes compostos de parts autònomes només s'hi pot inserir la publicitat i els anuncis de televenda entre les parts autònomes.

2. En les emissions o els programes esportius o d'esdeveniments o espectacles d'estructura similar amb intervals de temps entre cada una de les parts que els componen, només es pot inserir la publicitat i els anuncis de televenda durant aquests intervals.

Per a les emissions esportives en què no sigui aplicable el que disposa el paràgraf anterior, regeix la regla que fixa el paràgraf primer de l'apartat 3, amb la condició que no es poden interrompre per emetre publicitat i anuncis de televenda en els moments de màxim interès de l'esdeveniment retransmès.

També es pot inserir publicitat i anuncis de televenda en les emissions esportives en els moments en què el desenvolupament de l'esdeveniment retransmès estigui aturat, sempre que l'aturada tingui una durada programada.»

2. L'apartat número 2 passa a ser l'apartat número 3, amb el text següent:

«3. En els programes de naturalesa diferent a la dels assenyalats en els apartats anteriors, les interrupcions successives per inserir publicitat i anuncis de televenda dins dels programes han d'estar separades per períodes de temps de vint minuts com a mínim, sens perjudici del que disposen els apartats següents.

El lapse de temps que transcorre entre l'emissió de la publicitat i la televenda anterior o posterior a un programa i les primeres o últimes interrupcions per inserir publicitat i anuncis de televenda dins del programa pot ser inferior a vint minuts.

Per una sola vegada dins de cada programa, el lapse de temps entre dos períodes dedicats a la publicitat i als anuncis de televenda també pot ser inferior a vint minuts, però no inferior a quinze minuts, per respectar les pauses naturals del programa.»

3. L'apartat número 3 passa a ser l'apartat número 4, amb el text següent:

«4. Les obres audiovisuals, com ara llargmetratges cinematogràfics, amb una durada progra-

mada de transmissió superior a quaranta-cinc minuts, es poden interrompre una vegada per cada període complet de quaranta-cinc minuts, i s'autoritza, a més, una altra interrupció si la durada total programada de la transmissió és superior, com a mínim, a vint minuts de dos o més dels períodes temporals inicials esmentats. Aquestes interrupcions han de respectar la integritat i el valor de l'obra i no es poden ometre els títols de crèdit.

S'exceptuen del que disposa aquest apartat les sèries, els serials i les emissions d'entreteniment, a les quals és aplicable, si s'escau, el que disposen els altres apartats d'aquest article.»

4. L'apartat número 4 passa a ser l'apartat número 5, amb el text següent:

«5. Els programes informatius, documentals, religiosos i infantils no es poden interrompre per la publicitat ni la televenda, llevat que la seva durada programada sigui superior a trenta minuts; en aquest cas s'aplica el que estableixen els apartats 1, 2 i 3 d'aquest article.»

5. L'apartat número 5 passa a ser l'apartat número 6, amb el text següent:

«6. No es pot inserir publicitat ni televenda en l'emissió de serveis religiosos.»

6. L'apartat número 6 passa a ser l'apartat número 7, amb el mateix text.

7. Se suprimeix l'apartat número 7.

8. Es modifica l'apartat número 8, que queda de la manera següent:

«8. Durant els períodes dedicats a la publicitat i als anuncis de televenda, les condicions tècniques d'emissió del senyal han de respectar, en tot cas, els paràmetres que estableix la norma tècnica aplicable enmig de la transmissió de què es tracti. Els operadors habilitats per difondre el senyal de televisió han d'adoptar les mesures necessàries perquè, en cap cas, els processos de tractament dels senyals originaris no produeixin al teleespectador un efecte d'increment sonor notòriament perceptible, respecte de l'emissió immediatament anterior.

Per ordre del ministre de Foment, es poden establir nous paràmetres tècnics a què s'han d'ajustar els serveis de difusió de televisió, per tal de desenvolupar el que disposa el paràgraf anterior.»

Quinze. L'article 14 passa a ser l'article 13, i queda redactat en els termes següents:

«Article 13. *Temps d'emissió dedicat a la publicitat i a la televenda.*

1. El temps total dedicat a l'emissió de publicitat en totes les seves formes i a la televenda, amb exclusió dels programes de televenda que regula l'apartat 3 d'aquest article, no pot ser superior al 20 per 100 del temps diari d'emissió.

El temps d'emissió dedicat a anuncis publicitaris no pot superar el 15 per 100 del temps total diari d'emissió.

2. Durant cada una de les hores naturals en què es divideix el dia, el temps d'emissió dedicat a la publicitat en totes les seves formes i als anuncis de televenda no pot ser superior a disset minuts.

Respectant el límit anterior, el temps dedicat als anuncis publicitaris i de televenda, exclosa l'auto-

promoció, no pot superar els dotze minuts durant el mateix període.

3. Cada canal de televisió pot dedicar fins a tres hores al dia a l'emissió de programes de televenda. Aquests programes tenen una durada mínima ininterrompuda de quinze minuts i s'han d'identificar com a tals, amb tota claredat, per mitjans òptics o acústics.

El nombre màxim diari de programes de televenda, difosos per un canal de televisió no dedicat exclusivament a aquesta activitat, és de vuit.

4. A efectes d'aquest article, no tenen la consideració de publicitat els anuncis de servei públic o de caràcter benèfic, difosos gratuïtament, ni els realitzats per l'operador de televisió en relació amb els seus propis programes.»

Setze. S'introdueix un nou article amb el número 14 i el text següent:

«Article 14. *Canals de televenda i autopromoció.*

1. Les limitacions temporals imposades a la televenda en l'article 13 no són aplicables als canals de televisió dedicats exclusivament a aquesta activitat.

Aquests canals poden emetre publicitat en les condicions i dins els límits que estableix aquesta Llei. Tanmateix, no els és aplicable el que preveu l'apartat 2 de l'article 13.

Perquè els sigui aplicable el règim que preveu aquest apartat els canals esmentats no poden emetre programes diferents dels de televenda i publicitat.

2. Les limitacions temporals que imposa a la publicitat l'article 13 no són aplicables a la publicitat que faci promoció de productes o serveis del titular del canal, als canals de televisió dedicats exclusivament a això.

Aquests canals poden emetre publicitat aliena, en les condicions i dins els límits que estableix aquesta Llei per a la publicitat en general.

Per poder-se acollir al que disposa aquest apartat, els canals a què es refereix no poden emetre programes diferents dels destinats a l'autopromoció i a la publicitat per compte de tercers.

3. El capítol II d'aquesta Llei no és aplicable als canals de televisió regulats als dos apartats anteriors.»

Disset. L'article 15 queda redactat en els termes següents:

«Article 15. *Patrocini televisiu.*

1. Els programes de televisió patrocinats han de complir els requisits següents:

a) L'acció de patrocini i el patrocinador han d'estar clarament identificats com a tals mitjançant el nom, el logotip, la marca, o altres signes distintius del patrocinador, al principi i al final de l'emissió, o en tots dos moments.

L'acció de patrocini i el patrocinador també es poden identificar en les interrupcions publicitàries, així com en el transcurs del programa patrocinat sempre que això es faci de manera esporàdica i sense pertorbar el desenvolupament del programa.

Aquesta identificació no pot incloure missatges publicitaris destinats a promoure, de manera directa o expressa, la compra o la contractació de productes o serveis del patrocinador o d'un tercer.

b) El contingut i la programació d'una emissió patrocinada en cap cas no poden ser influïts pel patrocinador de manera que s'atempti contra la

independència editorial de l'operador de televisió, ni contenir missatges que incitin a la compra o la contractació dels seus productes o serveis o del d'un tercer, mitjançant referències concretes de promoció a aquests productes o serveis, excepte durant els períodes dedicats a la publicitat i a la televenda regulats en els articles 11 i 12.

2. Els programes de televisió no poden ser patrocinats per persones físiques o jurídiques l'activitat principal de les quals sigui la fabricació o la venda de productes o la realització de serveis la publicitat dels quals estigui prohibida, de conformitat amb el que disposen els articles 8 i 9 d'aquesta Llei. No obstant això, s'autoritza el patrocini de programes televisius per part d'entitats que fabriquin, distribueixin o venguin medicaments, productes sanitaris o tractaments mèdics, sempre que només es faci esment del nom de l'entitat patrocinadora, sense fer referència als productes o els serveis que ofereixi.

3. No es poden patrocinar programes diaris sobre notícies ni d'actualitat política. Tampoc no són patrocinables les parts en què es poden dividir aquests programes, llevat de les dedicades a informació esportiva i meteorològica.

4. Els períodes de temps dedicats a identificar el patrocini televisiu, als quals fa referència l'apartat 1.a) d'aquest article, no es quantifiquen als efectes dels temps màxims de publicitat que preveu l'article 13.»

Divuit. L'article 16 queda modificat en els termes següents:

1. La rúbrica de l'article 16 queda redactada de la manera següent:

«Article 16. *Protecció dels menors davant la publicitat i la televenda.*»

2. El text de l'article passa a ser el seu apartat 1, amb les modificacions següents:

a. El text de la lletra b) se substitueix pel següent:

«b) En cap cas no ha d'explotar la confiança especial dels nens en els pares, els professors o altres persones, com ara professionals de programes infantils o, eventualment, personatges de ficció.»

b. S'afegeix una lletra d) a l'apartat 1 amb el text següent:

«d) En el cas de publicitat o de televenda de joguines, aquestes no han d'incloure errors sobre les seves característiques, ni sobre la seva seguretat, ni tampoc sobre la capacitat i les aptituds necessàries en el nen per fer servir aquestes joguines sense produir dany per a si mateix o a tercers.»

3. Es crea un apartat 2 a l'article 16 amb el text següent:

«2. La televenda ha de respectar els requisits que preveu l'apartat 1 i, a més, no incitar els menors a adquirir o arrendar directament productes i béns o a contractar la prestació de serveis.»

Dinou. Es modifica l'apartat 2 i se'n creen dos de nous, amb els números 3 i 4, dins de l'article 17 de la Llei 25/1994, amb la redacció següent:

«2. L'emissió de programes susceptibles de perjudicar el desenvolupament físic, mental o moral

dels menors només es pot fer entre les vint-i-dues hores del dia i les sis hores de l'endemà, i ha de ser objecte d'advertència sobre el seu contingut per mitjans acústics i òptics.

Quan aquests programes s'emetin sense codificar, han de ser identificats mitjançant la presència d'un símbol visual durant tota la seva durada.

El que aquí es disposa també és aplicable a les emissions dedicades a la publicitat, a la televenta i a la promoció de la mateixa programació.

3. Al començament de l'emissió de cada programa de televisió i en reprendre's l'emissió, després de cada interrupció per inserir publicitat i anuncis de televenta, una advertència, feta per mitjans òptics i acústics, i amb una qualificació orientativa, ha d'informar els espectadors de si és més o menys idoni per als menors d'edat.

En el cas de pel·lícules cinematogràfiques, aquesta qualificació és la que hagin rebut per a la seva difusió en sales de cinema o en el mercat del vídeo, d'acord amb la seva regulació específica. Això s'entén sens perjudici que els operadors de televisió puguin completar la qualificació amb indicacions més detallades per a la millor informació dels pares o els responsables dels menors. En els programes restants, correspon als operadors, individualment o de manera coordinada, la qualificació de les emissions.

En cas que en el termini de tres mesos des de l'entrada en vigor de la Llei els operadors de televisió no s'hagin posat d'acord respecte d'un sistema uniforme de presentació d'aquestes qualificacions, el Govern ha de dictar les normes necessàries per assegurar-ne el funcionament.

4. En les emissions fetes per operadors de televisió sota jurisdicció espanyola, s'han de respectar, en tot cas, els preceptes constitucionals.»

Vint. 1. Es crea un nou capítol, amb el número V i la rúbrica següent:

«Capítol V. Drets dels espectadors a la informació.»

2. Dins d'aquest capítol, es crea un nou article amb el número 18 i la rúbrica i el contingut que s'indiquen a continuació:

«Article 18. *Dret a la informació.*

D'acord amb el que preveu l'article 2.1.d) de la Llei 26/1984, de 19 de juliol, general per a la defensa dels consumidors i els usuaris, és un dret dels teleespectadors, com a usuaris, conèixer amb l'antelació suficient la programació de televisió, incloses les pel·lícules cinematogràfiques i la retransmissió d'espectacles. El Govern i els òrgans competents de les comunitats autònomes, en els seus àmbits competencials respectius, han de desplegar per reglament el procediment per fer efectiu aquest dret.

Només són possibles les modificacions en la programació anunciada que siguin conseqüència d'esdeveniments aliens a la voluntat de l'operador de televisió i que no hagin pogut ser raonablement previstes en el moment de fer-se pública la programació.»

Vint-i-un. 1. L'actual capítol V passa a ser el capítol VI amb la mateixa rúbrica.

2. L'article 18 passa a ser article 19 amb el seu apartat 1, redactat en els termes següents:

«1. El règim sancionador que estableix aquest capítol és aplicable als operadors públics o privats

de televisió a què es refereixen els apartats 1, 2 i 3 de l'article 2 d'aquesta Llei.»

3. Es refonen els actuals apartats 2 i 3 de l'article 18 en un nou apartat 2 de l'article 19, amb el text següent:

«2. Les comunitats autònomes han d'exercir el control i la inspecció per garantir el compliment del que preveu aquesta Llei i, si s'escau, han de tramitar els procediments sancionadors corresponents i imposar les sancions oportunes en relació amb els serveis de televisió els àmbits de cobertura dels quals, sigui quin sigui el mitjà de transmissió emprat, no sobrepassin els límits territorials respectius. També són competents en relació amb els serveis de televisió la prestació dels quals es dugui a terme directament per les comunitats o per entitats a les quals hagin conferit un títol habilitant dins de l'àmbit autonòmic corresponent.

Corresponen a l'Estat les competències per garantir el compliment de les disposicions d'aquesta Llei, en els altres serveis de televisió.

Les funcions d'inspecció i control, en el cas dels serveis de televisió que preveu el paràgraf anterior, les exerceix el Ministeri de Foment. En aquest cas, la imposició de les sancions per l'incompliment del que disposa aquesta Llei correspon, en cas d'infraccions greus, al ministre de Foment, i la d'infraccions molt greus, al Consell de Ministres, a proposta del ministre de Foment.»

4. Es crea un nou apartat en l'article 19, amb el número 3, i el text següent:

«3. Els òrgans competents per a la inspecció i el control poden requerir als operadors públics o privats les dades que considerin necessàries per a l'exercici de les seves funcions.

A aquests efectes, tots els operadors de televisió han d'arxivar durant un termini de sis mesos, a comptar de la data de la primera emissió, tots els programes emesos, incloses la publicitat i la televenta, i registrar les dades relatives a aquests programes.

La informació així obtinguda és confidencial, i no es pot utilitzar per a finalitats diferents a les que preveu aquesta Llei.»

5. Es crea un nou apartat a l'article 19, amb el número 4, i el text següent:

«4. Quan un tercer, inclosos els nacionals d'altres estats membres de la Unió Europea, es consideri perjudicat pel presumpte incompliment per part d'un operador de televisió d'alguna de les obligacions que preveu aquesta Llei, pot presentar una denúncia motivada davant l'òrgan competent per a la inspecció i el control de l'entitat suposadament infractora, el qual, després de la instrucció de l'expedient corresponent, ha d'eleva, si s'escau, una proposta raonada de resolució a l'òrgan competent per a la imposició de les sancions corresponents.

La resolució que adopti aquest òrgan posa fi a la via administrativa.»

Vint-i-dos. L'article 19 passa a ser article 20 amb la rúbrica i el text següent:

«Article 20. *Infraccions i sancions.*

1. La potestat sancionadora que regula aquesta Llei s'exerceix de conformitat amb els principis

que estableix el títol IX de la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

2. Es considera infracció greu la contravençió de les obligacions i les prohibicions que estableixen els articles 5, 6, 8 a 16, 17.2 i 3, 18, 19.3 i la disposició addicional cinquena d'aquesta Llei.

Es considerarà infracció molt greu la contravençió de les obligacions i les prohibicions que imposen els apartats 1 i 4 de l'article 17 i la disposició addicional segona d'aquesta Llei.

També es considera infracció molt greu la comissió, en el termini d'un any, de dues o més infraccions greus sancionades amb caràcter definitiu.

3. Les infraccions greus al que preveu aquesta Llei són sancionades amb una multa de fins a 50.000.000 de pessetes i les molt greus, amb una multa des de 50.000.001 pessetes fins a 100.000.000 de pessetes.

Les infraccions molt greus a l'apartat número 1 de l'article 17, a raó de les seves circumstàncies, poden donar lloc a la suspensió d'eficàcia del títol habilitant per a la prestació del servei de televisió i, en cas de reiteració, a la seva revocació.

En tot cas, la quantitat de la sanció que s'imposi, dins dels límits indicats, s'ha de graduar tenint en compte, a més del que preveu l'article 131.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, el següent:

- a) La repercussió social de la infracció
- b) El benefici que hagi reportat a l'infractor la conducta sancionada
- c) La gravetat de l'incompliment.»

Vint-i-tres. La disposició addicional única passa a ser la disposició addicional primera, amb el text següent:

«Disposició addicional primera. *Requeriments d'informació.*

Les comunitats autònomes han de remetre al Govern, a requeriment seu, les dades necessàries per informar la Comissió Europea del grau de compliment del que disposen els articles 5 i 6 d'aquesta Llei per part dels serveis de televisió respecte dels quals tinguin competència, d'acord amb el que preveu l'apartat 2 de l'article 19 d'aquesta Llei.

En cas que de les dades es desprengui l'existència d'incompliments per part d'operadors de televisió, l'òrgan competent de l'Estat i de les comunitats autònomes ha d'indicar, dins de les seves competències respectives, les mesures adoptades per corregir-los.»

Vint-i-quatre. Es crea una disposició addicional segona amb el text següent:

«Disposició addicional segona. *Exercici dels drets exclusius.*

Cap operador de televisió no pot exercir els drets exclusius de retransmissió d'esdeveniments que hagi adquirit posteriorment al 30 de juliol de 1997, de manera que restringeixi els drets d'una part substancial del públic d'un altre Estat membre de la Unió Europea en el seu lliure accés per televisió, quan hagin estat considerats d'interès general en aquest Estat. Aquests drets tenen l'abast i el contingut que els reconegui la Comissió Europea, mitjançant qualsevol acte o resolució publicat en el "Diari Oficial de les Comunitats Europees".»

Vint-i-cinc. S'afegeix una nova disposició addicional tercera amb el text següent:

«Disposició addicional tercera. *Promoció de l'autoregulació.*

Amb independència del que preveu el capítol VI d'aquesta Llei, els poders públics han de promoure el desenvolupament d'organitzacions d'autoregulació del sector, i hi poden comparèixer també totes les persones o entitats que es considerin perjudicades.»

Vint-i-sis. S'hi afegeix una nova disposició addicional quarta amb el text següent:

«Disposició addicional quarta. *Mesures addicionals de protecció a la joventut i a la infantesa.*

En la mesura que el desenvolupament tecnològic ho permeti, el Govern, per a la millor protecció de la joventut i de la infantesa, pot establir l'obligació que els receptors incorporin mecanismes automàtics de desconnexió i exigir als serveis de televisió que incloguin en les seves emissions els codis que permetin activar aquests mecanismes, a voluntat del receptor.»

Vint-i-set. S'hi afegeix una nova disposició addicional cinquena amb el text següent:

«Disposició addicional cinquena. *Obligacions complementàries d'informació.*

Els operadors de serveis d'accés condicional o de xarxes de telecomunicacions habilitats per prestar el servei de difusió de televisió i, en general, tots els que disposin de títol habilitant per prestar el servei de difusió de televisió, han d'informar preceptivament sobre les característiques de cada un dels canals de televisió que ofereixin, i identificar si aquests canals són propis o han estat subministrats per un tercer i, en aquest últim cas, el seu responsable editorial. També s'ha d'informar de si es tracta de la retransmissió d'un canal l'emissió primària del qual s'està fent per una altra via; en aquest cas, s'ha d'indicar si el responsable editorial es troba o no sota la jurisdicció d'un Estat membre de la Unió Europea.

Aquesta informació s'ha d'actualitzar en cada moment i ha de ser tramesa a l'òrgan administratiu que té atribuïdes les competències d'inspecció i control que preveu aquesta Llei.»

Vint-i-vuit. 1. L'apartat 1 de la disposició final segona queda modificat en els termes següents:

«1. Sens perjudici de les obligacions internacionals concretes per Espanya, es faculta el Govern per establir, per via reglamentària, les mesures necessàries que garanteixin que les emissions dels operadors de televisió que no estiguin sota la jurisdicció de cap Estat membre de la Unió Europea i puguin ser rebudes en territori espanyol no siguin contràries al que disposen l'article 16 i els apartats 1 i 2 de l'article 17.

A efectes del que preveu el segon paràgraf de l'article 4, en cas de recepció a Espanya d'emissions d'un operador de televisió sota la jurisdicció d'un altre Estat membre de la Unió Europea, si es detecta una possible infracció del que disposen els apartats 1 i 2 de l'article 17 d'aquesta Llei, el Ministeri de Foment ha d'obrir un expedient informatiu per comprovar els fets. Si, de les diligències efectuades, es dedueix que s'ha produït una infracció manifesta

i greu del que disposen aquests apartats, s'ha de cursar una notificació a l'operador estranger, i donar-ne trasllat a l'Estat membre de la Unió Europea sota la jurisdicció de la qual estigui i als serveis corresponents de la Comissió Europea.»

2. Es crea un nou apartat, amb el número 3 i el text següent:

«3. Les quantitats assenyalades en el primer paràgraf de l'apartat 2 de l'article 20, les ha d'actualitzar periòdicament el Govern tenint en compte la variació dels índexs de preus al consum.»

3. L'apartat 3 de la disposició final segona, passa a ser l'apartat 4 amb el mateix text.

Disposició addicional primera.

Les referències a un tercer canal de televisió que fa la Llei 46/1983, de 26 de desembre, s'entenen aplicables a un màxim de fins a dos canals de televisió per comunitat autònoma, segons les disponibilitats d'espectre radioelèctric, d'acord amb el que estableix el Pla nacional de televisió digital terrestre, aprovat pel Reial decret 2169/1998, de 9 d'octubre.

Disposició addicional segona.

La lletra b) de l'apartat 1 de la disposició addicional sisena de la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'ordenació de les telecomunicacions, queda redactada de la manera següent:

«Si es tracta de persones jurídiques que tinguin la forma de societat anònima, les accions han de ser nominatives. La participació en el capital de les societats concessionàries de persones físiques o jurídiques residents o nacionals de països que no siguin membres de la Unió Europea no pot superar el 25 per 100 del capital, excepte en els casos en què es pugui aplicar el principi de reciprocitat.»

Disposició addicional tercera.

L'entitat pública empresarial de la Xarxa Tècnica Espanyola de Televisió, a què es refereix la disposició addicional sisena de la Llei 11/1998, de 24 d'abril, general de telecomunicacions, pot afectar els seus actius a les funcions que dugui a terme per a l'anàlisi, l'estudi i el foment de la introducció, en la societat espanyola, de les xarxes i els serveis avançats de telecomunicacions.

Disposició transitòria única.

L'exercici de drets exclusius adquirits després del 30 de juliol de 1997 i anteriorment a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, de forma diferent a la que assenyalava la disposició addicional segona de la Llei 25/1994, modificada per aquesta Llei, no és constitutiu d'infracció si l'operador pot provar que hi concorren les circumstàncies següents:

a) Que no té capacitat per complir directament l'obligació imposada per la disposició addicional esmentada segona, mitjançant l'emissió en obert de l'esdeveniment per al qual tingui els drets, en les condicions que estableixin les relacions aprovades per la Comissió Europea,

b) Que ha dut a terme tots els esforços raonables per complir aquesta obligació per mitjans indirectes, i ha ofert, de manera pública i oberta, a un preu raonable,

la cessió de drets als operadors en situació de complir les condicions esmentades.

c) Que, malgrat això, la seva oferta no ha estat acceptada per cap operador en situació de complir les condicions a què es refereix l'apartat a) precedent.

Disposició derogatòria única.

Queden derogats els articles 12, apartat 1, de la Llei 42/1995, de 22 de desembre, de les telecomunicacions per cable; l'article 8, apartat 2, de la Llei 41/1995, de 22 de desembre, de televisió local per ones terrestres; els paràgrafs segon i tercer de la disposició addicional setena de la Llei 37/1995, de 12 de desembre, de les telecomunicacions per satèl·lit, i totes les disposicions del mateix rang o de rang inferior a aquesta Llei que s'oposin al que estableix.

Disposició final primera.

Aquesta Llei, quan regula el contingut dels mitjans audiovisuals, es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.27a de la Constitució, i, per tant, té el caràcter de norma bàsica.

Disposició final segona.

El Govern ha de dictar les disposicions que siguin necessàries per desplegar i aplicar aquesta Llei.

Disposició final tercera.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 7 de juny de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

12907 *LLEI ORGÀNICA 14/1999, de 9 de juny, de modificació del Codi penal de 1995, en matèria de protecció a les víctimes de maltractaments i de la Llei d'enjudiciament criminal.* («BOE» 138, de 10-6-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapigüeu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El Pla d'acció contra la violència domèstica, aprovat per l'Acord del Consell de Ministres de 30 d'abril de 1998, incloïa entre les seves mesures determinades accions legislatives encaminades a la modificació del Codi penal i de la Llei d'enjudiciament criminal per aconseguir eradicar les conductes delictives consistents en maltractaments, i atorgar alhora una protecció més gran i millor a les víctimes de conductes tan deplorables.